

Kmetijske in rokodelske Novice.

Na svetlobo dane od c. k. krajske kmetijske družbe.

Tečaj V.

V sredo 3. Sušca. 1847.

List 9.

Sreča.

Po sreči hrepenimo nevtrudljivo,
In zmirej mislimo, de blizo je;
Pa — bolj ko létamo za goljušivo
In po daróvih njé sercé sopé,
Bolj smo od prave sreče se ločili —
Nevedama strup hudih strasti pili!

Ta iše v bogastvu, drugi v časti,
V mogočnosti pa tretji sreče dár;
In — ko je mislil zdaj — zdaj ga popasti,
Odžene ga še hujših strast vihár.
Več ko imamo, več žel' mo imeti,
Po tem za nov dobiček še bolj vneti.

„Le tóle stopnjo ko bi še dosegel
Části“ — si misli lakom noč in dan —
„Pokojin od hlepije bi odlegel,
Častén in srečen vžival dragi stan!“
Al komej do željéne je perplezal
Stopnje; — na viši serce je navezal.

Tak mnogi še po mnogih potih hodi,
De bi perdobil srečo si prijazno;
Po morji, k' nima kraja, čolnic vodi,
Ko misli, de dorinil je že pazno,
Vihár mu zrine ladjo iz sepíne
In jo dervi čez nove globočine.

Tako nikjer nam sreča ne izhaja,
Neznan je umerjočimu nje slad;
Je le beseda prazna, ni ga kraja,
U kter'ga bi je z upam šli iskat;
In ko v prepíru gremo skoz življenje
Ne najdemo — ko sanje in terpljenje!

O Vécnimu hitimo hvalo péti,
De sreča ni zunanja réč le kar;
Iz svojih pers si mora vsak jo vzéti,
Le v njih nej zida človek ji oltár;
Le tá povzdigne serce, rane céli,
Ak takih že smo od svetá prejéli.

S.

Reja in pitanje goveje živine.

(Dalje.)

Kdor svojim govedam čez potrebni živež prijetne, tečne in obilne kerme ali piče daje, od tega pravimo: de jih pita. Pitane goveda so bolj tolste in mesnate in veliko težji od nepitanih, pa so zato v delu tudi kmalo trudne in neterpežne. V takim stanu se natorni nagib k daljni obreji in

pitanju zmanjša, tedej tudi poprejšno poželjenje po piči odjenja, in sicer takó, de se zlo pitano živinče potem le s kako bolj prijetno kermo da k jedi privabiti in de se le po taki piči pitanje še na višji stopnjo povzdigniti zamore.

V pitanji se pokaže tudi modra previdnost Stvarnika, ki je v živinče nagib položil, de se ob času obilnosti polasti obilniga živeža, kteriga se, v mesó in mast spremenjeniga, prihrani za čase pomanjkanja; kadar je pa živinče zlo pitano, odjenja poželjenje po kermi tudi zató, de se ne preobjé, kar bi mu v škodo prišlo. Torej je vsakimu živinčetu po svoji natori mera odločena, čez katero se pitanje ne sme gnati, sicer se piča zastonj trati in živinče še zbolí; slehernimu govedu je pa tudi prirojena sosebna obredivnost, ktera se po móci želodca in po razmeri in tečnosti povžite piče ravna.

Goveda zdraviga želodca stečno in lahko prebavljivo pičo pitane, se dajo nar lože in nar hitrejši spitati, in nar boljši poplačajo povžito kermo, zató ker je v nar krajšim časi pitanje dognano. Ko je pitanje dognano, gré veliko kerme pod zlo, ki se v podobi blata iz živinčetoviga života pogubi. Resnico tega spričuje golna (gnoj), ki je toliko bolj mastna in tečna, kolikor bolj je govedo pitano. Zguba masti in mesá pri tacih okolišinah pride sicer po bolj mastnim in tečnim gnoju, pa v manjši meri, na dobiček.

Čas pitanja se da po obilniši piči sploh prikrajšati, tode takó pomnožena piča se vselej ne poplača.

Po pameti rejena mladina z velikim dobičkam poverne povžito pičo; ona zamore pri dobrim zdravju in pametni reji, po primeri svoje teže, več piče povžiti, kakor odrašene goveda, in enaka mera povžite klaje odebelí živinčeta v prvi mladosti veliko bolj, kot odrašene goveda. Natanjčne skušnje so pokazale, de se živinče v prvem letu svoje starosti veliko bolj zredí, kot v prvi polovici družiga leta; v prvi polovici družiga leta pa zopet bolj, kot v drugi polovici ravno tistiga leta. To naj bo vsim umnim živinorednikom v izgled koristniga pitanja rečeno!

(Dalje sledí.)